

det til Foreningstyrene. Ja, der har jeg stillet mig paa Landboforeningernes Standpunkt af 1910, og jeg ser ikke, at der er nogen stærk Grund til at fravige det Standpunkt. Man taler saa meget om de 100 Kr., og det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), der er interesseret navnlig i de 75 Kr., mener, at naar man kun faar 75 Kr., maa man hellere kvitte; faar man ikke mere, kan man lige saa godt undvære det hele. Men 75 Kr. ere 75 Kr., og 100 Kr. ere 100 Kr., og det er aarlige Tilskud, saa det bliver dog Penge, men har man det virkelig saaledes, at man siger: Vi kunne godt undvære de 100 Kr. aarlig til vore Tyreholdsforeninger eller Kvægavlsforeninger, hvad man nu vil kalde dem, saa kan man lade være med at begære de Penge. Og ere de 150 Kr. en afgørende Vinding, som kan løfte vort Landbrug eller i alt Fald holde det oppe, saa ere 100 Kr. sikkert heller ikke at foragte. — Med Hensyn til Betingelsen vedrørende Kontrollen har jeg fundet, at Landboforeningernes Henstillinger gik rigelig vidt, og jeg har derfor sat $\frac{2}{3}$ i Stedet for Landboforeningernes $\frac{3}{4}$. Jeg skal imidlertid være meget villig til at gaa med til en Ordning, hvorefter Halvdelen af Køerne skal være under Kontrol, for Eksempel i de 2 første Aar, og saa efter Forløbet af 2 Aar gaa i op til $\frac{2}{3}$; allermost tilfredsstillende for mig vilde det være, hvis dette Kompromis luttede med at fastslaa, at efter 5 Aars Forløb naas der frem til Landboforeningernes Standpunkt: $\frac{3}{4}$, men det kunne vi forhandle om.

Spørgsmaalet om Staldbedømmelse har ikke været drøftet synderligt, det fortaar jeg meget vel. Det er et Spørgsmaal, der er i Fremvækst, det er en Sag, om mange interessere sig for og vente sig adskilligt af, og derfor synes jeg, at i skulle tage det med ind der, hvor det en Gang er, nemlig under de 30,000 Kr., som ere stillede til Landbrugsministerens Raadighed. Naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) ønskede, at der skulde fastslaaes Regler med Hensyn til Bidrag fra Foreningernes Side, for at de kunne modtage statstilskud, vil jeg sige, at jeg tror, vi kunne gøre det lidt skaansommere, vi kunne tage lidt skønsomt Hensyn. Jeg har at Staldbedømmelsen netop paa den Plads, hvor den staa, nemlig sammen med Faarene og Gederne. Jeg har ønsket, at det skulde være en Sag, man prøvede sig frem med, men netop fordi det er en røvesag, synes jeg, at vi ikke skulle gaa

alt for stærkt i Detailler med Hensyn til paa Forhaand at fastslaa bestemte Regler.

Maa jeg med det samme sige et Par Ord om Faareavlen, som det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), jeg vil ikke sige havde et godt Øje til — der er jo en gammel Anekdote fra Forhandlingerne her i Tinget om at have et godt Øje til noget, at det kan ikke rettes ved at sige, at man ikke har noget godt Øje til det —, men det ærede Medlem syntes ikke videre om Tilskuddet til Faareavlen. Han sagde, at i Praksis kunde det gaa saaledes, at for Eksempel 10 Gaardmænd slog sig sammen om at købe en Vædder, og saa vilde det dog være temmelig muntert, om man i den Anledning forærede dem 100 Kr. Det ærede Medlem vil antagelig paaskønne, at jeg har taget Faareavlen bort fra den faste Plads, den har i den hidtidige Husdyrlov, og sat den hen under Nr. 12 i 3die Gruppe. Med Hensyn til den praktiske Udførelse vil jeg sige, at det bliver ikke i min Ministertid, at 10 Gaardmænd komme og faa bevilget 100 Kr. til en Vædder, men jeg kunde meget godt tænke mig, at der kom 5 eller 6 Hedehusmænd og fik det Beløb, som der her kan være Tale om.

Bestemmelsen om, at man skal gaa ned fra 6 til 4 Køer, hvor det gælder Spørgsmaalet om Præmie for enkelte Køer, har ikke vundet Bifald. Jeg maa dog — jeg vil ikke sige fastholde Forslaget under alle Omstændigheder, men jeg maa fastholde den Betragtning, at det virkelig vilde være rigtigt at gaa ned fra 6 til 4. Saaledes som Forholdene praktisk have formet sig, har Præmieringen Ærinde til Husmandskøerne, men naar man gaar op til 6, har man i den Grad udvidet Kredsen, at de egentlige Husmandsbesætninger have meget svært ved at kunne komme med i Konkurrencen. Det er dog vanskeligere for de egentlige Husmænd, der sidde med 3—4 Køer, at gøre sig gældende, naar de skulle konkurrere med alle dem, der have indtil 6 Køer. Jeg ved ikke, hvad der er i Vejen for at blive staaende ved mit Forslag og saa i øvrigt give dem, der have 6—7—8 Køer, Adgang til at møde med 2, og først, naar vi kommer op til Besætninger paa 10—12 Køer, kræve, hvad der kaldes Samlinger, mindst 3 Køer. Jeg maa fastholde, at det er ikke nogen — jeg vil ikke sige demokratisk, i den Forbindelse er det alt for stærkt —, men ikke nogen husmandsvenlig Bestemmelse at sætte 6. Det er heller ikke noget særlig bemærkelsesværdigt, at en Mand, der har 6